

Intervjuji z bivšimi uredniki Medicinskih razgledov

Lilijana Kornhauser Cerar¹ (urednica od leta 1977 do 1981)

1. Kaj vas je med študijem spodbudilo k pridružitvi Medicinskim razgledom?

Razlogov je bilo več – med njimi želja pridobiti nova znanja in veščine s področja urejanja revije, tudi prepričanje, da bo urednikovanje nadgradilo študij medicine. Vabljava je bila tudi priložnost, da se lahko že v začetku študijske poti pridružiš »prestižnemu uredniškemu odboru« (ne v smislu elitizma, ampak v načinu dela, razmišljanja in drugačnem preživljanju prostega časa). Pomembno vlogo so seveda imeli starejši kolegi – uredniki, ki so znali »všečno« predstaviti delo (in druženje) pri MR. Morda je na mojo odločitev vplivalo tudi vztrajno »svetovanje« očeta, ki je bil kot študent urednik zagrebškega Medicinara in se mu je zdela možnost urednikovanja v MR dragocena izkušnja za brucko.

2. Kako je za čas vašega članstva potekal uredniški proces?

V mojem obdobju si lahko postal »pripravnik« za urednika le na priporočilo uveljavljene urednika, med »prave« člane si bil sprejet po najmanj šestih mesecih dokazovanja, da si vreden te časti in da boš kos izpolnjevanju nalog. V procesu je veljala stroga hierarhija, tudi red in disciplina (zlasti »pripravniki« si nismo smeli privoščiti zamujanja sestankov ali rokov za izpolnitev nalog, zlasti pa ne površnosti). Uveljavljena je bila enakomerna, pravična obremenitev vseh – morda so le pri prepričevanju najbolj znanih učiteljev in raziskovalcev za pisanje prispevkov za MR imeli prednost starejši, bolj izkušeni – in zato bolj prepričljivi kolegi. Delo je potekalo »papirno«, računalniki so bili redkost. Prav zanimivo (in danes nepojmljivo) je bilo popravljanje krtačnih odtisov, učenje tehničnih označb korektur pa celo zabavno. Zelo pomembno je bilo tudi neformalno druženje po sestankih, ne le kot »team building«, ampak priložnost, ko so se nam utrinjale nove (in včasih »nore«) ideje. Ker sem v času urednikovanja opravljala tudi »računovodska dela«, ki so bila tedaj še enostavna in zato dopustna tudi laikom, sem se ob pomoči sosede, ki je bila zaposlena v SDK (Službi družbenega knjigovodstva), izpilila v pripravi zaključnega letnega računa za davkarijo :-).

3. Vam je bilo delovanje v društvu kasneje v pomoč pri poklicni poti?

Nedvomno. Že natančno in kritično branje prispevkov mi je v poplavi člankov olajšalo *ločevanje zrnja od plev* (kot je ob 50-letnici MR slikovito zapisal profesor Lamovec). Poznavanje časovno zahtevnega procesa od ideje, izbire naslova, iskanja ter prepričevanja primerne avtorja, lektoriranja, recenzije, vnašanja korektur do končne objave članka mi olajša »nestrpnost čakanja« še danes. Želja najti slovenski izraz za tujke mi je prišla v podzavest. Podatek, da sem bila »razgledovka«, pa mi je tudi odprl vrata k mnogim bivšim urednikom, ki so (vsi po vrsti) postali ugledni zdravniki, raziskovalci, mnogi predstavljajo vrh stroke in kliničnega raziskovanja.

¹ Dr. Lilijana Kornhauser Cerar, dr. med., Klinični oddelek za perinatologijo, Ginekološka klinika, Univerzitetni klinični center Ljubljana, Šlajmerjeva 4, 1000 Ljubljana.

4. Kateri je vaš najljubši spomin na vaša leta v Medicinskih razgledih?

Izid zadnje številke vsakega letnika (ki ni nujno sovpadal z novim letom, takrat so bile zamude kar običajne) je vedno pomenil razbremenitev, zadovoljstvo nad opravljenim delom. Zelo simpatična so bila vpisovanja novih naročnikov – brucev v začetku študijskega leta: zlasti moški uredniki so znali biti zelo prizadevni pri ocenjevanju in pogovorih z morebitnimi kandidatkami za urednice.

5. Kaj bi želeli videti v prihodnosti društva?

Nadaljevanje (ne nujno tudi nadgradnjo) tradicije revije – po strokovni vsebini, njenem namenu, obliki, tudi avtorjih prispevkov. Pri tem sem bolj pristaš tiskane kot elektronske oblike. In najbolj sem vesela prispevkov, ki so nastali s sodelovanjem tistih, ki šele začenejo pot v medicini, z uveljavljenimi učitelji ter profesorji.

6. Ste naročeni na revijo?

Seveda, odkar sem postala brucka, več kot 40 let. Jo pa danes res prebiram bolj »selektivno«, raven strokovnih, raziskovalnih člankov je zelo visoka.

7. Na kateri dosežek takratnega uredništva ste najbolj ponosni?

Da smo zadržali kakovostno raven predhodnih letnikov in nismo (pomembno) zamujali z izidom števil. In da smo uredniki ohranili več kot samo znanstvo, z mnogimi smo ostali prijatelji. »Enkrat razgledovec, večno razgledovec!« je ob 50-letnici zapisal eden mlajših urednikov, Andraž Cerar. Ki pa ni edini, ki nadaljuje družinsko tradicijo urednikovanja v MR. Tudi na to sem ponosna.

8. Menite, da bi morali med zdravniki v večji meri spodbujati raziskovalno delo? Kako bi slednje storili?

Nedvomno bi vsak zdravnik moral poznati in obvladati osnove raziskovalnega dela. Največ izplena bi prinesla uvedba obveznega predmeta v prvih dveh letnikih z možnostjo nadgradnje z izbirnim predmetom v 5. ali celo 6. letniku. Seveda bi tak pristop zahteval velik trud in dodatno delo mentorjev, zlasti kliničnih zdravnikov. A verjamem, da bi večina privolila, da študente (ali mlade zdravnike) z vsaj osnovnim predhodnim znanjem o raziskovanju sprejme v svojo skupino.

9. Kako ste si predstavljali prihodnost društva v času vašega študija?

Resnici na ljubo takrat nisem kaj dosti razmišljala niti o prihodnosti svojega poklicnega ali osebnega življenja, še manj pa o prihodnosti MR.

Grega Kragelj¹ (urednik od leta 2010 do 2014)

1. Kaj vas je med študijem spodbudilo k pridružitvi Medicinskim razgledom?

V resnici sem imel od predstavitve Medicinskih razgledov na nekem dogodku (tega, kateri je bil, se res ne spomnim, ugibal bi, da je bil to informativni dan) željo in cilj, da bom nekoč del Medicinskih razgledov. Komaj kasneje sem ugotovil, da je takrat to bilo težko, ker so bili precej *picky* pri izbiri sodelavcev (torej, si postal del, če te je kdo poznal ali si ti koga poznal). V tretjem letniku so nadgradili prijave, tako da je izšel razpis za nove urednike, in sem se prijavil. In bil neuspešen. In potem še enkrat in takrat mi je uspelo.

2. Kako je za čas vašega članstva potekal uredniški proces?

Po navadi je nov članek prišel po mailu, takrat že zelo redko v klasični tipkani obliki in po pošti. Posredovan je bil v prvo branje odgovornemu uredniku, potem pa si se lahko javil na mailing listi, da bi ti bil urednik za članek. Urejanje je bilo deljeno na tehnični (oblikovni) del, slogovni in vsebinski. Pri tehničnem delu smo imeli dolgo časa taka navodila, ki so se prenašala iz članka v članek, iz roda v rod. Je pa res, da sta takrat delo opravljali dve odlični odgovorni urednici, ki sta bili glede tehnične urejenosti zelo natančni. Včasih mi je šlo malo na živce, kasneje pa mi je toliko prišlo v kri, da novih pripomb naenkrat ni bilo več. V bistvu se je končalo tako, da je bil moj zadnji projekt pri Medicinskih razgledih oblikovanje novih navodil za tehnično urejanje člankov. Ko sem bil na 55-letnici, so še delali po njih. Glede slogovnega dela po navadi ni bilo veliko dela, ker je bil stil pisanja praktično vedno ustrezen (oz. se je slogovno slabe prispevke zavrnilo že ob sprejemu v revijo). Pri vsebinskem delu pa smo skušali najti nek skupni jezik s pisci. Občasno je bilo tudi to težko, ker so avtorji zagovarjali, da če bo napisano enostavneje, se bo kakšen podatek izgubil, mi pa smo včasih skušali zagovarjati krajše in bolj enostavno, tj. študentu bolj prijazno pisanje. Ne vem, upam, da nam je uspelo.

3. Vam je bilo delovanje v društvu kasneje v pomoč pri poklicni poti?

Moje delovanje se je s kasnejšo poklicno potjo tako križalo, da težko rečem, da ne. Že takrat enkrat sem se odločil, da bom otorinolaringolog. Sodeloval sem kot glavni urednik zbornika Kongresa združenja otorinolaringologov, kar je napeljalo nova poznanstva. Delo pri Medicinskih razgledih me je naučilo delati z ljudmi (takimi in drugačnimi, z enim smo hitro našli stik, z drugimi smo si bili različni, ne glede na to, ali so bili avtorji, sodelavci ... kdor koli). To te obrusi tudi za kasneje. Če pa se vprašanje nanaša na samo uredniško delo, mi je bilo malo že v pomoč za naprej, ampak saj sami veste, da posamezne medicinske revije postavljajo vsaka svoje uredniške zahteve.

4. Kateri je vaš najljubši spomin na vaša leta v Medicinskih razgledih?

Dovolite, da izpostavim tri. Prvi motivacijski vikend, ki smo ga organizirali v ČŠOD Bohinj. Motivacijski vikendi še zdaleč niso bili namenjeni, kot bi kdo lahko napačno razumel, »žuranju«. Smo kar delali. En del je bil vedno namenjen uvajanju novih urednikov, upoštevnanju tistih prvin, ki sem jih opisal v odgovoru na vprašanje 2. Potem je bil po navadi en del namenjen viziji društva. In zabava nekje na koncu. No, morda razen v Bohinju.

¹ Dr. Grega Kragelj, dr. med., Klinika za otorinolaringologijo in cervikofacialno kirurgijo, Univerzitetni klinični center Ljubljana, Zaloška cesta 2, 1000 Ljubljana.

Ker je bil motivacijski vikend enkrat v decembru in nas je tako zasnežilo, da smo nov sneg pač morali preizkusiti. Če ne bi prišli s snežnim plugom mimo, bi ostali tam ...

Potem eden od dogodkov, ki je nastal v povezavi s ŠOMF, namenjen izbiri specializacije. Mi smo sodelovali kot izdajatelj knjižice (seveda so se točkovniki in tudi same specializacije vmes močno spremenili, tako da sedaj ni več aktualna). Ampak si zapomniš zaključno misel starejšega kolega kirurga – »Kje ste bili, ko sem jaz bil mlad?«

Povezovalni večer z druženjem v DŠMS. Takrat je bilo tako, da je delo v Medicinskih razgledih potekalo ločeno od DŠMS, obenem pa nas v DŠMS niso posebej »obrajali«. No, recimo, da se je po tem večeru to spremenilo.

5. Kaj bi želeli videti v prihodnosti društva?

Predvsem bi si želel, da Medicinski razgledi ohranijo to svežino, ki jo imajo. Pa da jim uspe obstati v slovenskem prostoru. Pa, če ciljamo višje, da se vpišejo v SCI. In dobijo dejavnik vpliva.

6. Ste naročeni na revijo?

Na revijo smo naročeni v službi, tako da vestno preberem vse prispevke. Osebo sem bil naročen nanjo, potem pa sem ugotovil, da jo imamo v službi.

7. Na kateri dosežek takratnega uredništva ste najbolj ponosni?

Tudi teh dosežkov je več. ŠMRKanje je že tak projekt (Študentski medicinski raziskovalni kongres, da ne bo pomote). Celostna menjava grafične podobe. Nova tehnična navodila. Nujno pa moram izpostaviti organizacijo 50-letnice. Zdelo se mi je vrhunsko, da lahko povabimo vse tiste, ki so že sodelovali v zgodovini revije. Poglejte v zbornik, eden mojih takratnih kolegov je napisal – se vidimo na stoletnici.

8. Menite, da bi morali med zdravniki v večji meri spodbujati raziskovalno delo? Kako bi slednje storili?

Zdi se mi, da ja, ampak hkrati ne za vsako ceno. Nismo vsi za vse. Eni so odlični za delo z ljudmi, drugi so odlični kot operaterji, tretji so odlični raziskovalci, četrti so ... Tisto, kar mislim, je, da naj se v raziskovalno delo poda tisti, ki ga raziskovalno delo veseli. Posledica prisile je samo kup raziskav, ki so namenjene same sebi in najverjetneje nimajo klinične aplikativne vrednosti. Če sodim po sebi, je bistveno, da povečajo udejstvovanje na raziskovalnem področju, tako da ti odmerijo čas zanj.

9. Kako ste si predstavljali prihodnost društva v času vašega študija?

Svojega študija. Enkrat urednik MR, vedno urednik MR. A veste, kako bi rekla moja žena? Takrat si bil mlad in neumen, zdaj pa še mlad nisi več. Malo za šalo, ampak takrat ne vem niti, če sem se s tem poglobljeno ukvarjal. Lahko pa vam povem vizijo z enega od motivacijskih vikendov. Saj če se prav spomnim, je vizija tista, ki je idealna, misija pa pot, ki pelje k njej, ne? Torej, takrat se je slišalo nekako tako: »Medicinski razgledi bodo prva in najbolj citirana slovenska medicinska revija, vključena v SCI, in objavljali bomo članke v slovenščini.«

Borut Jug¹ (urednik od leta 1997 do 2001, odgovorni urednik od leta 1999 do 2001)

1. Kaj vas je med študijem spodbudilo k pridružitvi Medicinskim razgledom?

Iskal sem izzive in Medicinski razgledi so veljali za tvorno okolje, ki spodbuja znanstveno in strokovno razmišljanje, ustvarjalnost in kolegialnost. V resnici so bili to in še mnogo več.

2. Kako je za čas vašega članstva potekal uredniški proces?

Najbrž tako, kot poteka še danes, le v zelo papirnati obliki. Avtorji so – bodisi samostojno bodisi potem, ko smo jih spodbudili – poslali tri kopije rokopisa in disketo. Vse rokopise je pregledal odgovorni urednik, ki je članek prebral in presodil, ali je primeren za nadaljnji postopek. V tem primeru je odgovorni urednik na sestanku – potekali so vsak drugi torek – rokopis dodelil uredniku, ki je skrbel za pravilni in pravočasni potek uredniškega postopka. Rokopis smo poslali lektorjema za slovenski in angleški jezik ter dvema recenzentoma (ki nista vedela, kdo je avtor). Če sta recenzenta potrdila strokovno ustreznost rokopisa, avtor pa je vnesel popravke, smo uredniki nato končno uporabili disko – in članek v urejevalniku besedil popravili tako, da je bil primeren za objavo. Odgovorni urednik je ves čas bdel nad vsebinsko in oblikovno ustreznostjo ter zaključen rokopis predal tehničnemu uredniku. Revijo s članki smo predali v postavljanje, pregledali avtorske in uredniške korekture ter revijo predali v tiskarno.

Glavna ovira je bila zamudnost postopka, saj smo morali (po klasični pošti ali stacionarnih službenih telefonih) precej preganjati avtorje in recenzente, ki so zamujali in upočasnili celotno revijo. Temu je verjetno tako še danes – sam sem, priznam, ta prispevek oddal krepko čez zaproseni rok ;) ...

3. Vam je bilo delovanje v društvu kasneje v pomoč pri poklicni poti?

Vsekakor. Usvojil sem znanstveni način razmišljanja ter pisanje znanstvenih in strokovnih prispevkov, ki ga pravzaprav uporabljam in obvladujem še danes – pregled literature, strukturiranje članka, ustrezno pisanje izhodišč in metod, prikaz rezultatov in pripravo razprave, pa seveda oblikovanje tabel in slik. Skoraj obsesivno-kompulzivno še vedno vsem kolegom popravljam navajanje literature po vancouversem sistemu.

Ne nazadnje pa sem svojo karierno pot nadaljeval v Bolnišnici Trnovo (danes Klinični oddelek za žilne bolezni), ki je tesno sodelovala z Medicinskimi razgledi.

4. Kateri je vaš najljubši spomin na vaša leta v Medicinskih razgledih?

Razgledovske žurke.

5. Kaj bi želeli videti v prihodnosti društva?

Da nadaljuje z dobrim delom, ohrani dobro zamišljen in preverjen uredniški proces ter nadaljuje z nadgrajevanjem tehničnih in organizacijskih vidikov Medicinskih razgledov.

¹ Prof. dr. Borut Jug, dr. med., Klinični oddelek za žilne bolezni, Interna klinika, Univerzitetni klinični center Ljubljana, Zaloška cesta 7, 1000 Ljubljana.

6. Ste naročeni na revijo?

Bil sem 10 let po diplomi, sedaj »parazitiram« na institucijskih izvodih.

7. Na kateri dosežek takratnega uredništva ste najbolj ponosni?

Ulovili smo zamudo, ki se je nakopičila nekaj let poprej, in začeli izdajati štiri tekoče številke letno. Želja, da bi prišli v PubMed, pa se kljub naporom nikoli ni uresničila.

8. Menite, da bi morali med zdravniki v večji meri spodbujati raziskovalno delo? Kako bi slednje storili?

Vsekakor. V Sloveniji je trenutno problem prevelike obremenjenosti zdravnic in zdravnikov s kliničnim delom, brez »zaščitenega« časa za raziskovanje. Pomanjkanje zdravnic in zdravnikov sicer pojasni njihovo preusmerjanje od raziskovalnega dela, vendar je to na dolgi rok izjemna škoda, če že ne katastrofa. Skozi samostojno raziskovalno delo uvidimo, kako se pravzaprav pridobiva medicinsko znanje ter kakšne so njegove omejitve; z raziskovalnim delom tudi vnašamo nova spoznanja in dosežke iz sveta v slovenski prostor v realnem času.

Ustrezno vrednotenje raziskovalnega dela, tudi z »zaščitenim časom« zanj, bi bil prvi korak v pravo smer.

9. Kako ste si predstavljali prihodnost društva v času vašega študija?

Mi smo bili generacija »implementatorjev« – imeli naj bi na voljo vse odgovore, kam gresta medicina in družba, samo udejanjali naj bi jih. S tega stališča smo seveda bili naivni in prevzetni. Glede Medicinskih razgledov sem si predstavljal, da bodo v svojem plemenitem bistvu ostali razmeroma nespremenjeni, le v digitalno obliko se bodo pretvorili. Vsaj v tem pogledu, vsaj delno, sem imel verjetno prav.

Mirta Koželj¹ (urednica od leta 1979 do 1981)

1. Kaj vas je spodbudilo k pridružitvi Medicinskim razgledom?

Če se prav spominjam, me je takratno uredništvo povabilo k sodelovanju. Že takrat me je zanimala publicistika in imela sem že prve izkušnje s študentsko Prešernovo nalogo.

2. Je med vašim članstvom potekal uredniški proces kaj drugače kakor danes?

Mislím, da ne, le da je danes vse lažje zaradi digitalizacije. Princip pa je isti: iskanje avtorjev zanimivih člankov, komunikacija z avtorji, korekture in na koncu veselje ob izidu nove številke. Sedaj je nekoliko več suplementov, kar je pohvale vredno.

3. Vam je delovanje v društvu kasneje pomagalo pri poklicni poti?

Vsekakor. Seznanila sem se z osnovami pisanja strokovnih člankov. Predvsem pa sem spoznala veliko starejših kolegov, zdravnikov, ki so sodelovali z MR.

4. Kateri je vaš najljubši spomin na leta v Medicinskih razgledih?

Najlepši spomin je na večerne sestanke uredništva, ki jim je sledil še kakšen prijeten klepet v Pajzlu, kjer je bilo takrat uredništvo MR. Tudi preko dneva sem se velikokrat oglašila v uredništvu na kavi. Vsako leto pa smo imeli zabavo, ki se je končala v kakem baru.

5. Na kateri dosežek takratnega uredništva ste najbolj ponosni?

Na vsak novi izvod revije, to je bil vedno praznik.

6. Meníte, da bi morali med zdravniki v večji meri spodbujati raziskovalno delo? Kako bi to storili?

Mislím, da bi bilo prav. Spodbuda je samo ena, to je mentorjev zgled in entuziazem. Jaz temu rečem zastrupljanje študenta z znanostjo.

7. Kako ste si predstavljali prihodnost društva v času vašega študija?

Tako, kot je sedaj. Predstave so se uresničile. Revija živi in se razvija.

8. Kaj bi želeli danes videti v prihodnosti društva?

Če ni preveč ambiciozno: MR naj postanejo mesečnik s faktorjem vpliva. Sem optimistična in zagotovo je to lahko cilj za eno od naslednjih okroglih obletnic.

¹ Prof. dr. Mirta Koželj, dr. med., Klinični oddelek za kardiologijo, Interna klinika, Univerzitetni klinični center Ljubljana, Zaloška cesta 7, 1000 Ljubljana; Katedra za interno medicino, Medicinska fakulteta Univerze v Ljubljani, Zaloška cesta 7, 1000 Ljubljana.

Irena Preložnik Zupan¹ (urednica od leta 1987 do 1989)

1. Kaj vas je spodbudilo k pridružitvi Medicinskim razgledom?

V mojem času študija na Medicinski fakulteti je bil kar privilegij, če si se uspel umestiti med urednike v Medicinskih razgledih. Spomnim se, da je to že pred menoj uspelo moji dobri prijateljici Barbari Salobir, sedanji specialistki pulmologije v UKC Ljubljana, in sem seveda morala čim prej tudi jaz na to pot. Tam je bila dobra družba, samo delo pa je prineslo tudi veliko novega znanja.

2. Je med vašim članstvom potekal uredniški proces kaj drugače kakor danes?

Takrat nismo bili tako elektronski kot sedaj in smo medsebojno komunicirali po klasični pošti. Neštetokrat sem prehodila pot od Medicinske fakultete pa do Centralne pošte na Čopovi ulici. Ko si nekaj zaključil in poslal, si bil vesel in si vedel, da imaš nekaj časa do ponovnega prejetja odgovora. Naučila sem se vsa korekturna znamenja, ravno pred kratkim sem jih spet našla v mapah ob pospravljanju polic. Vedno jih z veseljem preletim. Kljub vsemu delu, ki smo ga opravljali poleg rednega učenja, sem imela občutek, da je tempo življenja znosen, da vse zmorem, danes pa niti vsej elektronski pošti ne sledim več :)

3. Vam je delovanje v društvu kasneje pomagalo pri poklicni poti?

Vsaka izkušnja v življenju je koristna in vsekakor zame tudi delo v Medicinskih razgledih. Nikoli nisem razumela kolegov, ki jim ni bilo kristalno jasno, kako oblikovati takšen in drugačen članek. Jaz sem na nek način s tem zrastle oziroma je to raslo ob mojem razvoju.

4. Kateri je vaš najljubši spomin na leta v Medicinskih razgledih?

Težko bi rekla, da najdem samo enega. V Medicinskih razgledih sem imela vedno dobro družbo, lepo smo sodelovali. Nisem imela občutka, da nam je bilo kaj težko. Tudi zabavati smo se znali.

5. Na kateri dosežek takratnega uredništva ste najbolj ponosni?

Poleg rednih številčk revije tudi na ogromen seznam publikacij, ki smo jih vzporedno izdali v Medicinskih razgledih.

6. Menite, da bi morali med zdravniki v večji meri spodbujati raziskovalno delo? Kako bi to storili?

Tisto, kar opažam skozi vso svojo kariero v medicini, je premajhno sodelovanje. Nikoli sam ali v majhni skupini ne moreš biti tako uspešen, kot če se poveže med seboj več strokovnjakov z različnih področij. Vsak prinese s seboj v skupino nekaj sveže energije, svežega vetra, svoje ideje, širino, znanje, iskričnost, nove kontakte doma in v tujini, iznajdljivost, nov pristop, nov pogled iz drugega zornega kota, in to skupaj lahko obrodi čudovite sado-ve. Nevoščljivost, skrivanje, ljubosumje, sovraštvo ne sodi v raziskovalno skupino. Vendar je to morda kar slovenski problem, ne samo v medicini.

Spodbujati je treba ne samo raziskovalno delo, ki je temelj razvoja vsake stroke, temveč sodelovanje različnih strok v raziskovanju. In tudi sodelovanje z raziskovalci v tujini.

¹ Prof. dr. Irena Preložnik Zupan, dr. med., Klinični oddelek za hematologijo, Interna klinika, Univerzitetni klinični center Ljubljana, Zaloška cesta 7, 1000 Ljubljana; Katedra za interno medicino, Medicinska fakulteta Univerze v Ljubljani, Zaloška cesta 7, 1000 Ljubljana.

Iz Slovenije je na delo v tujino odšlo tudi ogromno naših kolegov, zdravnikov, za katere sem prepričana, da so/bodo v večini veseli vsakega povabila k sodelovanju.

7. Kako ste si predstavljali prihodnost društva v času vašega študija?

Morda takrat nisem kaj dosti razmišljala o tem, vendar iskrene čestitke za tako uspešno delo, ki ga opravljate še naprej in sledite vsem trendom uredniškega dela.

8. Kaj bi želeli danes videti v prihodnosti društva?

Vztrajno delo naprej. Glede na število vseh urednikov sedaj in v preteklosti sem prepričana, da prave energije v pravi smeri ne bo zmanjkalo. Dobre ideje vedno najdejo pot.